

Tărâmul lui Andilandi vă oferă

Scușița Roșie

de Frații Grimm

fost odată ca niciodată o fetiță cuminte și drăgălașă, pe care o iubea oricine de cum o vedea. Dar mai dragă decât oricui îi era ea bunicii, care nu știa ce daruri să-i mai facă. Odată, bunica îi dăruie o scufiță din catifea roșie și, pentru că îi stătea foarte bine, fetița nu mai dori să se despartă de scufița ei. Așa că, de atunci, oamenii o numiră Scufița Roșie.

Într-o zi, mama ei o chemă și-i zise:

- Draga mea, bunica ta e bolnavă. la coșulețul acesta în care am pus o bucată de cozonac și o sticlă cu vin și du-i-le degrabă ca să se întrezeze. Dar vezi să nu te abați de la drum. Numai așa vei putea ajunge repede la casa bunicii.

- Așa am să fac! - răspunse Scufița Roșie.

Scufița Rosie Bunica locuia departe, într-o pădure deasă, cam la vreo jumătate de ceas de sat. De cum intră Scufița Roșie în codru, îi și ieși lupul înainte, bătându-i calea.

- Bună ziua, Scufița Roșie! - îi spuse dihania.

- Mulțumesc la fel, lupule! - îi răspunse politicoasă fetița, care nu știa încă cu ce lighioană rea avea de-a face.

- Încotro așa grăbită, Scufița Roșie?

- Până la bunicuța! Îi duc niște cozonac și o sticlă cu vin, că e bolnavă și slăbită! - zise fetița, arătându-i lupului bunătățile din coș.

- Da' unde stă bunicuța ta, Scufițo?

- Colo, în pădure, la vreun sfert de ceas de mers. Cum ajungi sub cei trei stejari - îi știi doar - ai și dat de casa ei, îi explică Scufița Roșie.

Lupul își zise atunci în sinea lui: „Ce mai îmbucătură pe cinste ar fi fetița asta! Mult mai fragedă decât bătrâna! Dar eu trebuie să fac în așa fel încât să le înhaț pe amândouă!”

Lupul merse o bucată de vreme alături de fetiță, apoi începu să-i spună cu glas prefăcut:

- Scufița Roșie, ia uite ce flori frumoase strălucesc în jurul tău! Și tu nici nu le iei în seamă! N-auzi nici cât de frumos cântă păsărelele! Atât de serioasă pășești pe drum, de parcă te-ai duce la școală, când e atât de plăcut să hoinărești și să zburzi prin pădure.

Atunci Scufița Roșie ridică privirea, și când văzu cât de frumoasă era într-adevăr pădurea, își zise în sinea ei: „N-am să întârzii prea tare dacă am să-i culeg bunicii și un buchet de flori proaspete! Cu siguranță are să se bucure!”

Așa că Scufița Roșie se abătu de la drum și începu să culeagă flori, afundându-se tot mai adânc în pădure. Între timp, lupul ajunsese la casa bunicii și bătu la ușă.

- Cine-i acolo? - întrebă bătrâna.

- Sunt eu, Scufița Roșie! - zise lupul, cu glas prefăcut.

- Apasă pe clanță și intră! - spuse încrezătoare bunica.

Zis și făcut! Lupul apăsă pe clanță, deschise ușa și se repezi spre patul bunicii și, fără să scoată o vorbă, o înghiți. Se îmbracă apoi într-o pijama de-a ei, își puse pe cap una dintre bonetele bătrânei, trase perdelele și se cuibări în așternut.

Între timp, Scufița Roșie culese atât de multe flori că de-abia le mai putea duce. Își aminti într-un sfârșit și de bunica și porni degrabă spre căsuța din pădure.

Găsi ușa casei întredeschisă și de îndată ce intră în odaie, Scufița Roșie fu cuprinsă de neliniște. Se apropie de pat și trase perdelele la o parte. Bunicuța avea o înfățișare atât de ciudată încât, după ce o salută, fetița întrebă de îndată:

- Vai, bunicuțo, de ce ai urechile așa de mari?

- Ca să te pot auzi mai bine.

- Vai, bunicuțo, da' de ce ai ochii așa de mari?

- Ca să te pot vedea mai bine.

- Vai, bunicuțo, da' de ce ai mâinile așa de mari?

- Ca să te pot apuca mai bine.
- Da', bunicuțo, de ce ai o gură atât de mare?
- Ca să te pot mânca mai bine!

Lupul n-apucă să sfârșească ultimul cuvânt, că și sări jos din pat și o înghiți pe biata Scufița Roșie. Apoi, după ce-și potoli astfel foamea, adormi numaidecât și începu să sforăie de se cutremurau pereții.

Ghinionul lui fu acela că tocmai atunci se întâmpla să treacă prin preajmă vânătorul. „Măi, da' tare mai sforăie bătrâna! Dacă i-o fi rău, cumva?” zise acesta și intră în casă. Aici, în pat, îl zări pe lup.

- Ei drăcie, nu-mi închipuiam că am să te găsesc aici, pungaș bătrân! - șopti vânătorul, privindu-l pe lup. De când te caut!

Își puse pușca la ochi și vru să tragă, dar chiar în clipa aceea se gândi: „Dacă lupul a înghițit-o pe bătrână? Poate mai am timp s-o scap!”

Așa că lăsă pușca încetișor la o parte și luă din raniță un foarfece mare, cu care începu să taie burta lupului. De-abia ce făcu vreo două tăieturi că se și văzu scufița cea roșie a fetei.

- Vai ce spaimă am tras! Ce întuneric era în burta lupului! - zise Scufița Roșie de îndată ce ieși afară.

După aceea, au scos-o împreună și pe bunicuță. Era încă în viață, biata de ea, dar de-abia mai sufla. La îndemnul vânătorului, Scufița Roșie adună degrabă niște pietroaie și umplură cu ele burta lupului. Apoi vânătorul o cusu la loc, cu grijă, și se ascuseră deoparte.

Când se trezi, lupul încercă s-o ia la sănătoasa, dar pietroaiele atârnavu atât de greu, că dihania se prăbuși la pământ și muri.

Cei trei nu-și mai încăpeau în piele de bucurie, iar Scufița Roșie se gândi în sine ei: „De-acum înainte am să ascult povețele mamei. N-am să mă mai abat niciodată de la drum, când o fi să mai merg singură prin pădure!”

Mai multe povești puteți descărca de pe *Tărâmul lui Andilandi*

Redactor: **Sinziana Popescu**

Editor document .pdf: **Dan Mihu**

Portretul Scufiței Roșii a fost pictat de **George Frederic Watts** (1817-1904), fiind expus la *Birmingham Museums and Art Gallery*

Ilustrația lupului îi aparține lui **Walter Crane**, din volumul *Little Red Riding Hood*, publicat de George Routledge and Sons, Londra, 1875

Copyright (c) 2007 - Andilandi.ro. Redistribuirea publică, prin orice mijloace, a prezentei versiuni pdf este interzisă, în condițiile legii, fără acordul scris al proprietarilor site-ului. Utilizarea personală și/sau distribuirea într-un cerc restrâns, către prieteni, este liberă și neîngrădită.